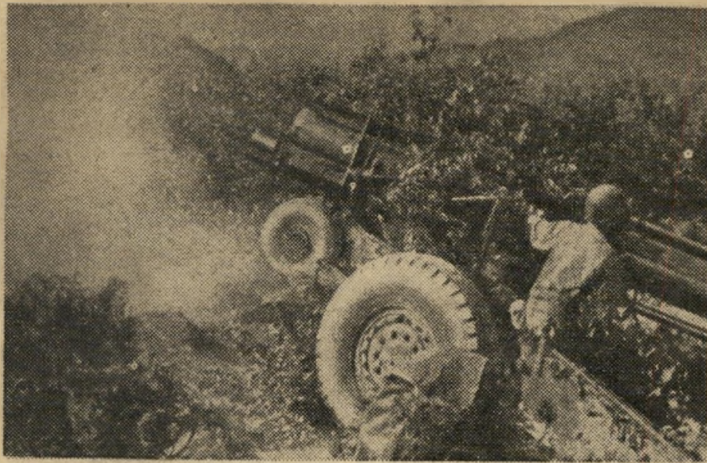

מה קרה בקוריאה?

מאת הפרשן הצבאי של "העולם הזה".

תותח אמריקאי מפגין את הצפוניים הם לא מצאו מטרה.

ביד רחבה לצרכיהם. כל זה גורם לכך שהצבא האמריקאי (ככל צבא "סדיר" אחר) זקוק לדרכי אספקה בטוחים, לצי גדול של מכונות הנע בכבישים. יתר על כן, הצבא האמריקאי פועל מטבעו על סמך ההנחה שעליו להיך אבק עם צבא אויב בעל אותו התכונה — כלומר אויב הוקוק לאספקה, לכביש שים. לכן סומכים האמריקאים כל כך על מסוסייהם — הנשק המסוגל לשתק את אספקת האויב, להרוס את תחבורתו. ובצדק — הנשק שהוא זול מאד מבחינת בזבוז חי אדם. כי הצבא האמריקאי, ככל צבא דימוקרטי (ובניגוד לצבא הסובייטי) אינו יכול להרשות לעצמו, מבחינה פסיכולוגית, אבידות כבדות בנפש.

והנה נפגש גלית בדויד — דויד שאינו תלוי באספקה סדירה, הפועל ביד חירות קטנות הניידות, שאינו זקוק כמעט לכבישים, המסתתן ביחידות זריזות מאחרי קווי גלית ותוקף אותם מן העורף.

המסוסים האמריקאים יצאו לקרב — ולא מצאו מטרת להמטיר עליהן את פצצותיהם. הם לא יכלו לנתק את האספקה הקומוניסטית, כי הקומוניסטים יכלו לחתר על אספקתם.

כמה שהדבר מצלצל גם אבסורדי — הצפון-קוריאנים ניצחו באמת את האמריקאים נצחין צבאי ממש. ליתר דיוק: צבא רגלי מטיפוס חדש, קל תנועה, ניד, קטן ממדים ובעל תכונות "פרטיזניות" ניצח את חיל-הרגלים הסדיר ה"ישן", כבד התנועה, שמן הכרס. מבחינה ציורית: צבא שלמד את מלאכתו במשחקי-אינדיאנים ניצח את הצבא שלמד את מקצועו במגרש תר-גיליהסדר וההצדעות.

התוצאה: גלית יתעורר?

השואה בקוריאה, תהיה צורתה הסופית כאשר תהיה, לא תפגע במצבה הממשי של אמריקה (קוריאה לא נכללה מעולם במערך האימפריאלי של וושינגטון). אולם תפגע קשה בפרסטיג' האמריקאי, כשם שמלחמת-פינלנד פגעה בשעתה בפרסטיג' הסובייטי. צבא אסיאתי ניצח את הצבא ה"לבן", סטאלין הוכיח שוב את כשרונו החתולי להתקרב אל אויבו בשקט ולהרגו בתנועה מהירה אחת, מתוכננת ומחושבת להפליא.

אולם יתכן מאד שבחשבון הסופי היה הדבר כדאי לאמריקאים. לולא הרג דויד את גלית, אלא אך פצעו קל ומכאיב, היה גלית הולך מן הסתם הביתה ומהרהר. יתכן שהיה מבין מדוע ניצח הקלע של דויד את החרב והחנית והכידון. וזה יכול לקרות גם לאמריקאים. המוח הצבאי בימי שלום הוא בכל העולם המטומטם ביותר, ביחוד אחרי נצחון. עלבון צבאי צורב עלול לעורר אותו משמרתו. להבא לא יולולו עוד האמריקאים באויביהם.

לחזית. התוצאה היתה שהצפוניים התיגברו על כל יחידה אמריקאית לחוד — ואם נשארה עוד אפשרות בידי היואנסים להיערך לקרב אמת. **פצצות בלי מטרה** מצנן עוד יותר מעשה דויד-גלית מבחינה צבאית צרה. קוראי התניך סבורים כרגיל, בטעות, שנשקו של גלית עלה על זה של דויד. האמת התוכנית היא שנשקו של דויד היה יותר חריש. כי בה בשעה של גלית המסכן, חמוש מכף רגל ראות או פקודות. אולם גם לצבאי עקשן זה היה ברור, השבוע, שהוא נחל מפלה. ולא כתב מפלה, כי אם מפלז מוחצת — מידי צבא הקטן של מדינה קטנה.

דויד וגלית

מלחמת קוריאה היתה במלוא מובן המלה, ולא רק מבחינה אחת, מלחמה של דויד וגלית.

קודם כל מבחינה פסיכולוגית — שהיא לא פעם הבחינה המכרעת של המלחמה. גלית האמריקאי חזר זה עתה הביתה, אחרי שניצח את אויבו. הוא ניצח, בקרב יבשתי עצום, את המכונה הצבאית הנאצית (רק עתה מתברר שהצבא הגרמני שלחם נגד האמריקאים היה קטן מאד, בלתי יעיל ובעל הנהגה לקויה). הוא ניצח במלחמת גיונגל אכיזרית את היאפאנים הקנאים. היה ברור לו כי מלבד הצבא הסובייטי לא יעז איש להתגרות בו. ובסתחון מופרז זה היה בעוכריו.

כשדויד הצפון-קוריאני עבר את הגיבול חיכו האמריקאים בבוז ("ויראה את דויד ויבזהו"). ומתוך בוז לאויב עשו את השגיאה המכרעת הראשונה: במקום לתפוס קו הגנה יציב, להיערך מאחוריו ולהימנע מהיכנס מקרב עד אשר יתקבצו כחותיהם מעבר ליס, שלחו כל יחידה, בהגיעה לקוריאה, שר

הכאזוקה ה"סודית" נכנסת לפעולה גלית מחפש את דויד.

הצבא האמריקאי הוא גוף כבד תנועה. אחוז הלוחמים בו קטן, ואחוז השרותים בו גדול מאד. החיילים "מפורקים" במידה רבה, והצבא נאלץ לדאוג

עד קדקד, יכול היה לנוע אך בקושי היה דויד קל-תנועה, מסוגל לתמרן במירות ולהפעיל את נשקו הקל בצורה שמנעה מגלית אפשרות של הגנה.

חייל אמריקאי מתאבל על קבר חברו. עולה ביוקר.

עתודאי אמריקאי נקרא לשרות זלוול באויב.